

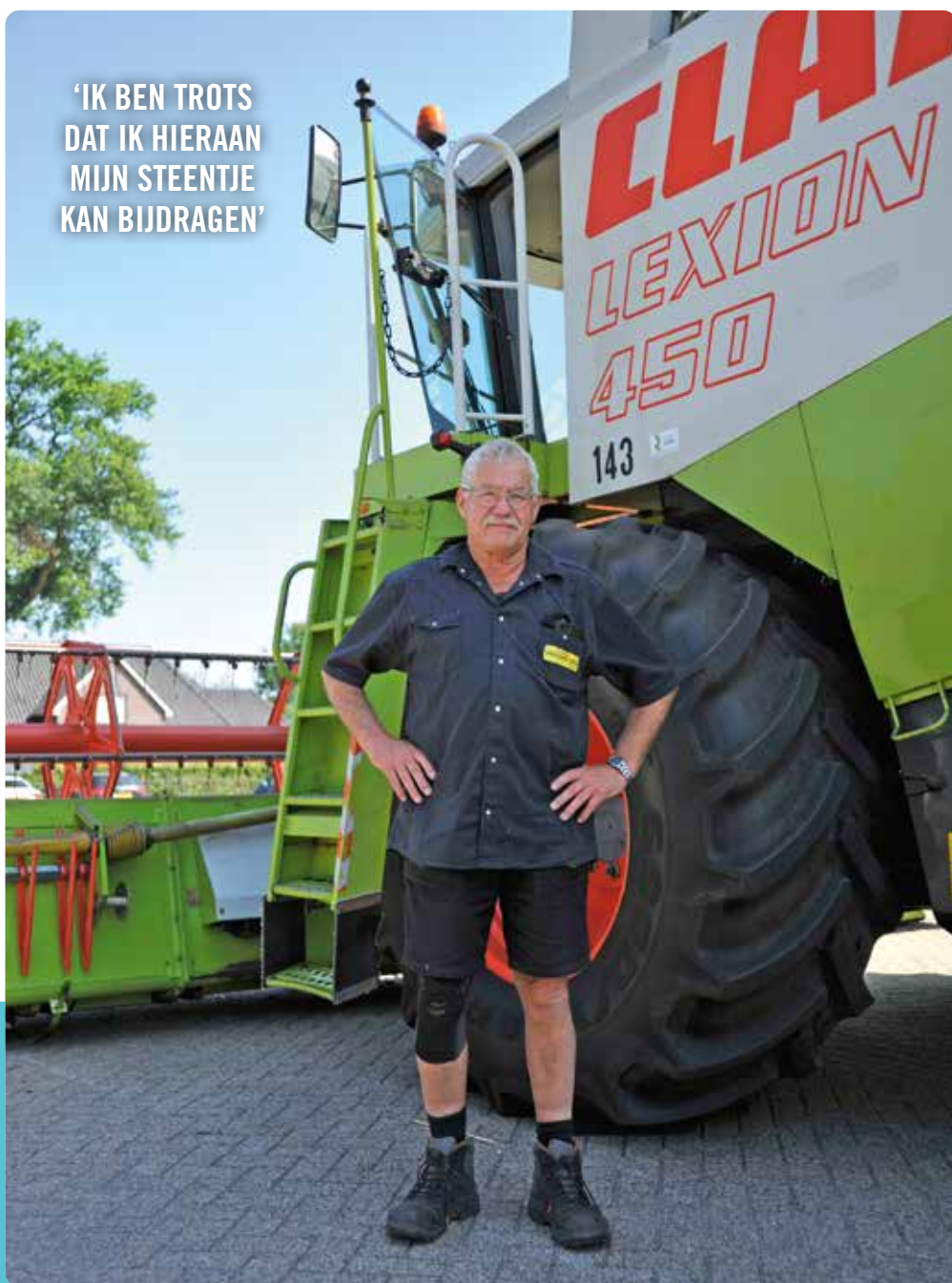
'De techniek, de sociale contacten, ik doe het graag'

Tekst en foto:
Marjolein van Woerkom

VITALE VOLHOUDER:
H. VERSTEGEN

Herman Verstegen vierde in april zijn gouden jubileum. Al vijftig jaar werkt hij voor loonbedrijf Van der Ven uit het Brabantse Zeeland en nog steeds doet hij dat, al is het dan niet meer fulltime, met veel plezier. "De techniek, de sociale contacten, ik doe het graag."

'IK BEN TROTS
DAT IK HIERAAN
MIJN STEENTJE
KAN BIJDRAGEN'

De machines blonken, de schuren en de werkplaats waren opgeruimd en wel twee- tot driehonderd klanten waren er op die zaterdag in april waarop zijn vijftigjarig jubileum werd gevierd. Herman Verstegen, bij iedereen bekend als Manus - "Ik denk dat veel mensen niet eens weten dat ik Herman heet" - is er nog steeds vol van. Zijn ogen glinsteren. "Het was zo bijzonder", vertelt hij. "Gerard, de eigenaar, gaf een mooie speech. Zelfs zijn negentigjarige moeder was erbij en ik kreeg de gouden Cumela-speld. En wat ik ook erg belangrijk vond: mijn vrouw was er. Zonder haar had ik die vijftig jaar nooit gehaald." Daarnaast waren het de brieven van klanten die hem raakten. "De meesten ken ik natuurlijk ook al tientallen jaren. Ze schreven over advies dat ik had gegeven of over hoe ik met bepaalde situaties was omgegaan. Voor mij waren het gewoon gesprekken geweest tijdens de koffie, maar blijkbaar heb ik ze ermee geholpen. Daar heb ik zelf nooit zo bij stilgestaan."

VRIJSTELLING VAN DIENSTPLICHT

Herman werkt al vijftig jaar voor loonbedrijf Van der Ven in het Brabantse Zeeland, een bedrijf dat nog steeds het merendeel van zijn inkomsten haalt uit agrarisch loonwerk. Hij had de LTS gedaan - landbouw en techniek interesseerden hem mateloos - en kwam op zijn achttiende te

NAAM:

Herman 'Manus' Verstegen (68)

BEDRIJF:

Loonbedrijf Van der Ven

werken bij het bedrijf, dat toen nog werd gerund door Dries van der Ven. “Ik werd meteen betrokken bij het bedrijf. Ik mocht berekeningen maken als er een nieuwe machine moest worden aangeschaft. Ik kreeg inzicht in de cijfers, zowel in goede als in slechte jaren. Dat zorgde voor een sterke band met Dries en het bedrijf.”

Zijn werkgever ging zelfs zover dat hij Herman vrijgesteld kreeg van militaire dienstplicht. “Ik was degene die altijd overal de maïs hakselde. Dries zamelde handtekeningen in van klanten dat ik echt niet kon worden gemist en ging ermee naar de burgemeester. Zo kreeg ik uiteindelijk vrijstelling”, lacht hij. “Dries kon praten als Brugman en hij heeft mij altijd heel erg gesteund.”

BLIJVEN LEREN

Techniek heeft hem altijd gefascineerd. “Eerst hadden we twee of drie combines zonder cabine. Toen kwamen er combines met cabine. Ik weet nog dat de broer van Dries dat niets vond. Hij was gewend aan alleen de hendel en keek achterom naar het maaibord om te zien hoe diep hij maaide. Al die knopjes en een display vond hij niets. Hij wilde niet leren om daarmee om te gaan. Later kreeg hij daar spijt van. Dat was voor mij een wijze les.”

Nog steeds probeert Herman te leren en met de technische ontwikkelingen mee te gaan. “Als je daar niet in meegaat, kom je aan de zijlijn te staan. Ik wilde dat niet”, aldus Herman. De uitdaging zit voor hem juist in die technische ontwikkeling: “Het is ongekend hoe de techniek in die vijftig jaar vooruit is gegaan. Die groei die erin zit, maakt het interessant. Ik wil weten hoe alles werkt en als je dan met al die techniek mag werken, dan is dat prachtig.”

Natuurlijk moet ook hij dingen vragen. Als hij een tijdje niet met GPS heeft gewerkt, moet een jongere medewerker hem weer even vertellen hoe het zit. “Maar dat is een mooie wisselwerking. Ik vraag dingen aan hen, maar zij vragen ook dingen aan mij. Daardoor creëer je respect voor elkaar en zo bouw je een team. De een is daar goed in, de ander daarin. Als je respect toont voor de ander en je waardering uitspreekt, komt dat naar je terug en dat leidt tot een fijne samenwerking.”

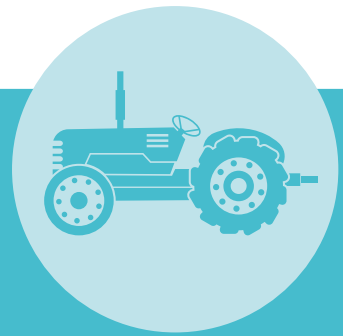
VAN HAKSELEN TOT GEWASBESCHERMING

Hij rijdt al vijftig jaar Claas en hij heeft 25 jaar op dezelfde John Deere-hakselaar, een 6910, maïs gehakseld. Sinds 1993 is hij zich bezig gaan houden met wat toen nog onkruidbestrijding heette en in 2002 heeft hij helemaal de verantwoording voor deze tak van sport gekregen. “Gewasbescherming is sindsdien mijn hoofdtak en dat is ontzettend interessant. Je moet er altijd zijn. Soms 's ochtends vroeg spuiten en dan 's avonds weer terug. Ik weet, het was voor het thuisfront niet altijd even leuk. Ik ging 's ochtends weg en ik wist niet hoe laat ik terug zou zijn. Zeker toen er nog geen mobiele telefoon was, was het voor mijn vrouw altijd maar weer afwachten. Toch is ze altijd achter me blijven staan.”

Hij haalt een oude editie van Loonbedrijf, de voorganger van Grondig, tevoorschijn. “We deden als loonbedrijf mee met een pilot driftbeperking en hebben toen in het blad gestaan. Het was heel interessant om hieraan mee te werken en het heeft ook daadwerkelijk wat opgeleverd. Ik had overleg met het waterschap, Cumela en ZLTO. Nog steeds heb ik contact met deze partijen. Ik spreek adviseurs, klanten, alles omtrent gewasbescherming. Zulk soort contacten maken mijn werk leuk. Tegenwoordig spreek ik ook steeds vaker burgers die bij de Milieudienst klagen over een ‘gifspuit’. Ik probeer echter altijd het gesprek aan te gaan en uit te leggen hoe we drift beperken enzovoort. Ik ben trots dat ik hieraan mijn steentje kan bijdragen.”

IETS RUSTIGER AAN DOEN

Eigenlijk mocht hij vorig jaar al met pensioen, maar dat wilde hij niet. “Ik werk gemiddeld nog zo'n drie dagen per week”, vertelt hij. Wel heeft hij dit jaar wel twee weken lang zes dagen achter elkaar maïs gespoten. “Ja, dat was ook wat veel”, geeft hij toe. “Ik ging het merken in mijn rug en nek. Ik was vermoeid en dan ben ik ook niet meer de gezelligste. Toen mijn vrouw zei ‘Wat denkt u ervan?’ wist ik dat het genoeg was geweest. Ja, ze had ook gelijk. Ik heb het daarna weer wat rustiger aan gedaan. Ik mag werken, het moet niet.”

VITALE VOLHOUDERS

Regelmatig krijgen we e-mails binnen over jubilea: vijftientig, veertig of zelfs vijftig jaar in dienst. Bijzonder in deze tijden, waarin veel mensen ‘jobhoppen’; na vijf jaar willen ze toch weer wat anders. Vandaar deze serie, waarin we ‘vitale volhouders’ uitlichten die lang doorwerken in de sector, als trekkerchauffeur, als directeur, als kraanmachinist en als planner, maar het kan net zo goed de oudste in werking zijnde machine zijn. Hoe houden zij het zolang vol? Wat is het geheim?

‘NOG STEEDS PROBEERT HERMAN TE LEREN EN MET DE TECHNISCHE ONTWIKKELINGEN MEE TE GAAN’

PLAATS:

Zeeland (N-Br)

ROL OP HET BEDRIJF:

Verantwoordelijk voor de gewasbescherming

DIENSTJAREN:

Vijftig

GROOTSTE VERANDERING:

“De verhuizing van het bedrijf in 2000 naar de huidige locatie.”

MOOISTE MOMENT:

“Dat waren er veel, zoals de komst van de eerste hakselaar en de eerste zodenbemester.”

TIP OM HET LANG VOL TE HOUDEN:

“Een vrouw die achter je staat en blijven leren, want anders kom je aan de zijlijn te staan.”